

Sok a bűn, a fogyatkozás, a gyarlóság, a tökéletlenség mindenütt és mibennünk is, de éppen ez a feladatunk és küldetésünk, hogy magunkban is és magunk körül is minél többet eltüntessünk és rendbehozzunk. És itt senki sincs megbiztosítva, sem azzal, hogy ő püspök, sem azzal, hogy ő pap, sem azzal, hogy ő világi hívő: mindnyájan gyarló és bűnös emberek vagyunk. De mindnyájan nagy lehetőségekkel bírunk, amiket helyesen és jól, az Isten akarata szerint kell felhasználnunk és kihasználnunk. Még a jószándék is félrecsúszhat. A szakadások, a testvérharcok sokszor abból keletkeztek, mert valaki azt hitte, hogy „ő jobban tudja”, „ő jobbat akar”, mint a másik. A haza szeretete például szép és erény. De csak a helyes szeretete. Az egyoldalú, elfogultságba vihet — más ajkú embertársunkkal szemben. Egyházi embereket is. És vitt is. Szomorú példái is vannak ennek. Mindez csak azt bizonyítja, hogy még a jószándékainkra is nagyon kell vigyáznunk. Mert nagyon összetett és nagyon sokoldalú az élet. Nem járna azonban helyes úton, aki azért, mert vigyáznunk kell, ebből azt a következtetést vonná le, hogy tehát ne tegyünk semmit sem. Sőt éppen ellenkezőleg: ez lenne a legnagyobb eltévelyedése Isten szemében.

Nagy az ember felelőssége Isten és embertársai előtt, az élet előtt, és sok gondolkodásra, okos döntésekre, nagy türelemre, higgadtságra és sok bölcsességre van állandóan szükségünk életútunkon. Aki Istenben bízik, az nem csalatkozik. De nem azért, mert az intézmény és a rendeletek és parancsok, paragrafusok mindentől megvédenék. Ezek önmagukban csak segíthetnek, és segítenek is, de megvédeni a rossztól csak a hitünk, a jóakaratumk, a szeretetünk tud, imádságunkkal és Isten ingyenes kegyelmével együtt.

Az Üdvözítő tudta, hogy közvetlenül mellette, isteni egyéniségének állandó vonzásában, erejében, varázsában egyik apostola mégis áruló. A tizenkettő közül egy. És mégsem rendelt ki melléje felügyelőt, őrzőt, nem zárta el előle a lehetőséget. Megállt embersége, személyisége előtt, tiszteltben tartotta azt. Ezt kell nekünk is megtennünk embertársainkkal szemben. Akkor is, ha nagyon kritikusok velünk szemben. Hiszen a mai ember kritikus. Engedelmissége is kritikus. Állandó kérdése a „miért?” De ha a „miért”-et megtudja, ha szeretetünkkel, igazságérzetünkkel, egész emberségünkkel, Istenben megalapozott hívő és okos magatartásunkkal felelünk neki erre a „miért”-jére: akkor tettük neki a legnagyobbat, adtuk neki a legmeggyőzőbbet és feleltünk meg felelőségünknek is Isten megszabta küldetésünkben, az élet dolgai között, az ember dolgaiért.

A COLOSSEUMBAN

*A stadion közepére
feszítem a testem*

figyeljétek

*a diadalmas agónia
kijelenti majd*

*milyen világ fulladt meg
bennem végképp
s mint kell ápolni azt
ki megszületik.*

Németh Géza